

ΣΚΟΚΟΥ, ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1900

Καλλιτεχνικώτατον, όπως πάντοτε, πλούσιον εις ὕλην καὶ εἰκόνας, τερπνότερον, μετ' διηγήματα, ποιήματα καὶ ἄλλα ποικίλα τῶν κορυφαίων ἐκ τῶν συγχρόνων μας λογογράφων καὶ ποιητῶν. — Δάμπρου, Πολίτου, Κουρτίδου, Παλαμά, Σουρῆ, Δροσίνης, Πολέμου, Ξενοπούλου, Νιρβάνου, Α. — νίνου, Μπόου, Καμπούρογλου, Ράβου κτλ. κτλ. — ἐξεδόθη τὸ ἄριστον τῶν Ἑλληνικῶν Ἡμερολογίων, τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου διὰ τὸ ἔτος 1900. Τιμῆται χρυσοῦται φρ. 5. Ὅσοι ἐκ τῶν φίλων μου ἐπιθυμοῦν νὰ το ἀποκτήσουν, δύναται νὰ μου ἐμβάσουν τὸ ἀντίτιμον καὶ νὰ το λάβουν διὰ τοῦ Γραφεῖου μου.

Ἀπὸ τὴν ὠραιότατην ἐπιστολήν τῆς Ἀγγελῆς Νυκτὸς [ΕΕΕ] ἀποσπῶ τὰ ἑξῆς: «Πολὺν ῥόλον παίξει αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὸν συγγενικόν μου κύκλον δ κ. Φαίδων μετὰ τὰς ἀριστοτεχνικαῖς περιγραφὰς τοῦ, τὰς ὁποίας ἐπιγράφει «Ἀθηναϊκὸ Παρτίκοι». Ὁ θεὸς μου, ἀρχαῖος δημοσιογράφος, λέγει δὲι δ κ. Φαίδων ὑπερτερρεῖ κατὰ τὴν γλαυροῦτητα καὶ τὴν καλλιπέπειαν τῶν περιγραφῶν, πρὸς τοῦτοις δὲι δ κ. Φαίδων Διάπλῃσις ἀμιλλᾶται μετὰ τὰ κάλλιστα περιοδικὰ τῆς Εὐρώπης καὶ καθίσταται ἀναγκασιότατη εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν. Οἱ λόγοι τοῦ θεοῦ μου δὲν ἐπιδέχονται ἀντίρρησην τὸν γνωρίζω καλά ὀλιγόλογος καὶ σαφάρθ, ἐκφράζει ἀμόνον ὅταν εἶνε πεπεισμένος περὶ τίνος. Ἡ θεὰ μου, παιδιὰ συνδρομητριά σου, αἰσθάνεται μεγάλην χαρὰν, ἀκούουσα ἐπαινουμένην τὴν ἀγαπητὴν τῆς Διάπλῃσις, τὴν ὅποιαν μοιλοῦντι λίαν ἀπρησθημένην, δὲν παύει ἀναγνώσκουσα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, σταματῶσα εἰς ἕκαστον διήγημα, ἐκφέρουσα τὰς κρίσεις τῆς, γελῶσα θυρωβωδῶς μετὰ τὰς εὐφυλοῖας ἐνίων συνδρομητῶν, μετὰ τὰ ἀστεία φευδώνουσα, μετὰ τὰ λογοπαίγνια τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς Ἀναγίου, καὶ κλαίουσα μετὰ τὰς περιπετείας τοῦ Γεράρδου καὶ τῆς Κοραλίας. — Ἄλλ' ὡς σταματῶσθε ἕως ἐδῶ, διότι κινδυνεύω νάντι γράψω διόκληρον τὴν ἐπιστολήν.

Καὶ ποῦ τόπος σήμερα, μετὰ τὴν Προκίτριν τῆς ἀνανεώσεως, καὶ ποῦ κεσάει μετὰ τὰς τῆσας φροντίδας τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης τοῦ Ἐβράντου τῶν προετοιμασιῶν τοῦ 1900, τῶν Διαγωνισμῶν, οἱ ὅποιοι πρὸς τὴν δημοσιουδοῦν ἐν τῷ τῷ θεῷ, κτλ. κτλ. Μὴ διαραεσθητῆτε λοιπόν, ἀν δὲν θὰ σας ἀπαντήσω ἔκτενῶς καὶ εἰς ἄλλα. Θὰ σας παρακαλέσω μάλιστα, αὐτὰς τὰς ἡμέρας ποῦ λαμβάνω μέγα πλῆθος ἐπιστολῶν, καὶ ἔχω πολλὰς ἐργασίας, νὰ εἰσθε περισσώτερον σύντομοι καὶ ὀλιγοίτεροι... ἀπαιτητικοί.

Θαυμάτη, [ΕΕΕ] μόνον διὰ νὰ σου δώσω αὐτὰ τὰ τρία εἶδη ἔχω τόπον, καὶ διὰ τὴν ὡραϊαν ἐπιστολήν σου, καὶ διὰ τὴν μυστηριώδη σου συνάντησιν μετὰ τὸν Κουφοκαρφαλάκη, καὶ διὰ τὰ ποιήματα, τὰ ὅποια ποῦ ἐνέπνευσε τὸ Ἄγερ Πατρίδος. Τίποτα ἄλλο.

Μετὰ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα, Ἀσπροποταμίτη [ΕΕΕΕ] τὴν περὶ τῶν διατιόντων Ἀστέρων ἐπιστολήν σου καὶ τὴν ἔσπειλα εἰς τὸν συνεργάτην μου Φιλεπιστήμονα. Μαρτυρεῖ πολὺν ἐπιστημονικὸν ζήλον καὶ σε συγχάριμα.

Καὶ μοῦ εἶπε τὸ πούλακι μου, Τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος. Ἀλήθεια σ' ἐλύπησε τὸσον ἐκεῖνο ποῦ σου ἔγραψα εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου σου; Ἀλλὰ δὲν ἦτο τὸσον σπουδαῖον ἔπειτα ἀπέβλεπεν εἰς μίαν ἄλλην φίλην μου, καὶ ὕστερα εἶδα δὲν ἔκαμα παρετήγησιν.

Νὰ καὶ ἡ Μυστικὴ Φωνή, ἡ ὅποια κατ' αὐτὰς εἶχε γίνῃ τῶσον μυστικὴ, ὥστε δὲν τὴν ἤκουα οὔτε ἐγώ. Σήμερον ὁμοῦ γράφει ἕνα σωρὸ ἐνδιαφέροντα, καὶ μοῦ στέλλει καὶ τὴν λύσιν τῆς Μ. Εἰκόνας. Ἐλπίζω δὲι θὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά τῶν, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἡλιον τῆς Ἀθήνης (Κ. Ψ.) Θράκα Μορομάχου

(Α. Κ.) καὶ Πυκνόφυλλον Δρῶν (Χ. Κ. δυστυχῶς τὰ δύο πρῶτα δὲν ἦσαν ἐλεύθερα.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίας: παραλείπονται αὐτὴν τὴν φοράν ἐλλείπει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ λάξουν: ὁ Νικόλαος Κ. Δεκαβάλλας μετὰ τὸν Παρτινέβελον καὶ Σοφὸν Πιττακὸν — ὁ Ἀγγορολογιώτατος μετὰ τὸν Ἀγγέρην Σαπουνάκη — τὸ Ἄνθος τῆς Ἀνδρῶν μετὰ τὴν Ἰτερόδεσαν Ἐλεῖδα, Βασίλεια τῶν Κυκλάδων καὶ Ἀφρὸν τοῦ Νεῖλου — ἡ Νύμφη τοῦ Ἄελαττικῶ μετὰ τὴν Ἀρτέμιδα Ἀραβαγτινοῦ, Κόδρον καὶ Ἀχολο Περιστέρη — τὸ Κοκκίνο Καπελάκι μετὰ τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Τῶν τῆς Νυκτὸς καὶ Κόκκινον Σκουφάκι — τὸ Ζουλάπι μετὰ τὸν Πατριτὸν Βαρζάκη, Δερονχέτην, Μπόντεροσε (γαλλικὰ ἢ γερμανικὰ, ὅπως θέλει) — ἡ Σανθὴ Ἑλληνοπούλα μετὰ τὸν Καραγιώτην, Μπόντεροσε καὶ Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν — τὸ Φύδρον-Μιγδὸν μετὰ τὴν Ἐλένην Γ. Δαμάσκου καὶ Τσουκνιδῶν τῆς Τερψιθέας — ἡ Ἐλεῖδα τῆς Λευκάδος μετὰ τὸν Ἐρδοξον Ψαριατὴν καὶ Βομεράλδαν.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλῃσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Καπετὰν Γακουμῆν (χαῖρα ποῦ ἔγινες μέλος τοῦ Συλλόγου ἢ Ἐρευνα) καὶ σε συγχάριμα διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» ἐνεργείας σου) Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν ([Ε] διὰ τὰ περὶ τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης» ἐνεργήσας μετὰ τῶν πρώτων — πρώτων) Πικραμένην Καρδοῦλαν, Σκληρὸν Βράχον, Ἀγγέλον τῆς Ἀγάπης (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φωτογραφίαν τῆς Μούσης τῆς Ἀστρονομίας, καὶ δὲν ἀμυδρῶς δὲι, ἀμα μάθη δὲι μοῦ τὴν ἄριστον, θὰ σου στείλῃ νέαν ὠδὴν Κροθσον (καθὼς ἐτήγησα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ἡ τιμὴ τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης» δὲν ἠμποροῦσε νὰ ῥησθῆ μικροτέρα) φαντάσου δὲι καὶ τὸ πρωτότυπον, τὸ ὅποιον κυκλοφορεῖ εἰς παγκόσμιον γλῶσσαν καὶ εἰς δεκάδας χιλιάδων ἀντιτύπων, δὲν εἶνε εὐθηνότερον.) Χωλὸν Διάβολον, Ἐλιχρῶσον (θὰ συμπληρώσῃς τὸ τετραδῖον, γράφουσα τὰς ἀπαντήσεις, καὶ θὰ το στείλῃς πρῶτη) ὁ Ὅδηγός τῆς λέγει καταλεπτός;) Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραιότατην ἐπιστολήν περὶ Ἐβράνου) Ἀστέρη τοῦ Βέγα ([ΕΕΕ] καὶ διὰ τὴν ἐπιστολήν καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχὴ Μαγικὴν Εἰκόνα, τὴν ὅποιαν πολὺ πιθανὸν νὰ δημοσιεύσω, ὡς ἔργον συνδρομητοῦ μου) Κόδρον (διόκληρον ἐγχειρίδιον ἀγρονομίας ἢ σημερινῆς σου ἐπιστολῆς [Ε], ἀλλὰ ποιητικώτατα γραμμένον) Σοφὸν Πιττακὸν (ἔσπειλα ἐκ νέου Λυσὸχ. καὶ τετραδῖα Μ. Μυστικῶν ἢ λύσεις τῆς Μ. Εἰκόνας ἔβησε πολὺ ἀργά.) Θάλλουσαν Μυροσίτην (πολὺ ἐπιτυχημένην τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα σου) εἰ κάνει ὁ ἀδελφοῦλης καὶ ποῖς κερδίει εἰς τὸ ντόμινο;) Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν, εἰς τὴν ἐρωτήσιν σου, ἀπαντῶ καὶ ἔγινε καλὰ ἡ ἀδελφὴ σου;) Ἀνήσυχον Πνεῦμα, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, (θὰ προσπαθῆσω. ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται πάντοτε ἀπὸ ἐμὲ) τὸ φύλλον βραδύοντι κάποτε ἐν τυπωθῆ εἴτε ἐνεκα παρεμπιπτούσης ἐορτῆς, εἴτε ἐνεκα συσσωρεύσεως ἐργασιῶν εἰς τὸ τυπογραφεῖον) Πειρατικὴν Ἀδραν (ἂ, ὥραϊον αὐτὸ, νὰ ἔχῃς τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὅποιον πρὸ δεκαπενταετίας εἶχεν ἡ ἀδελφὴ σου) Ἀγριοβιολέτταν (καὶ ἡ νέα ἐπιστολή σου ὀρεισιώτη [ΕΕΕ] τὰς προτάσεις σου δὲν θὰ δημοσιεύσω, διότι κανεὶς ἐκ τῶν τριῶν δὲν ἀνταλλάσσει.) Ἡρωικὸν Σίφρος Ὀλπιον τῶν Γραπτῶν (εὐγε!) Ἀληθῆ Φίλην (ὄχι, ὄχι! αἱ ἐπιστολαὶ σου ἀπαντανίας μοῦ φαίνονται ἀραιαί γράφει καὶ τὸ ψευδωνύμῳ σου παρὰ τὸ ὄνομά σου) Σταματίου Γ. Σταματίου (μὰ δὲν εἶχες ψευδώνυμον; διὰ νὰ το ἀλλάξῃς, ὀρεῖσαι νὰ συμμορφώθῃς μετὰ τὸν Κανονισμόν)

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τακτικού Ἰου [Ε] 683. Στοιχειοδριφός. Διῶσε κάνα, θάλε θῆτα Κι' ἀπ' τὸν Ὀλυμπο κατέβη Καὶ μέο' ἐτὰ παλάτια κύττα. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσπερδάκου. 684. Αἰνίγματα. Ἀπὸ τὰ δεκατέσσαρα τοῦ βίου τοῦ στοιχεῖα Νὰ ξεχωρίσῃς εἰς ποσὲς δύο ζῶα καὶ αὐτὸ τρία. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νέου Ἀρχιμῆδους. 685. Οἰκίσκος. Νὰ συμπληρωθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ γινῶσθε ταί: εἰς τὴν ἀριστερὰν * * * * * πλευρὰν τῆς στέγης πτηνόν, εἰς τὴν δεξιὰν ἐρπετόν, εἰς τὴν βᾶσιν πρὸ σωπον τῆς Ἰερᾶς Γραφῆς, καθέτως, δεξιὰ ποταμὸς, ἀριστερὰ δεξιὰ εἰς τὴν θύραν, δεξιὰ πρόθεσις, ἀριστερὰ πόλις, καὶ εἰς τὸ ἀνώφλιον ἐπίρημα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φλογεράδου Ἀκτίνοῦ τοῦ Σουλίου 686-690. Μαγικὸν Γράμμα. Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς οἰουδῆποτε ροζιματος ἐκάστης τῶν κίττωι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματῶσιν ἄλλας τῶσας λέξεις: τόσος, δλιάς, Ἐρωτῶ, γάρος, ἀνήρ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ροδῆρου Γυτοκέρδου 691. Φωνηεντόλιπον. * γν δν χ κ μ ν σ ς ο ν μ τ χ ρ μ τ

Ἐστὴν ὑπὸ Μιχαὴλ Παρασκᾶκη 692. Γρίφος. ου ου — ου ΤΑ ου ου ου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζεφειροῦ Μισοκίωτος

ΑΥΣΕΙΣ

524. Μίασμα (ΜΓ, ἄσμα) — 525. Μῆτις (ΜΓ, τίς.) — 526. Σινδῶν, Σιδῶν. — 527. Ὁ χάρτινος ἀπέτος. 529. Ἐκ τοῦ 528. ΓΑΛΛΑ (με ΓΑΛΛ) λατινικοῦ ῥήματος arerige = ἀνοίγειν. Εἶνε ἐποχὴ καθ' ἣν ἀνοίγουν, φυτρῶνουν οἱ σπόροι. Ἀνοίξας. — 530 — 534. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς προσθέσεως εἰς, σχηματίζονται αἱ λέξεις: κἀνείς, εἰσφορά, πέισμα, εἰσάγω, εἰσβολή — 535. ΜΒΑΕΝ ΑΓΑΝ (Ρῶ-Μος, Ἀδαμτος, Μιάας, ἈγαμΕμάν, ΜίΝος, ΠρίΔμος, ΓύΓης, ἌκταΙος, ΚραΝάος.) — 536. Ἐχῆς δύο δουλιές νὰ κἀνης, — τῆ βαρεῖα νὰ καπατᾶνης. — 537. Τὸ βαθὺ ποτάμι δὲν κἀμει κρῆτο.

Ἀντί Μαστέλου (καὶ ὁ ἔσχατος δεκτὸς ὡς ὁ πρῶτος) Συναχόμενον Ποιητικὸν (αἱ λύσεις ἐλήφθησαν τακτικὰ τὸ διηγηματικὸ μοῦ ἤρσε) Σπίρτο Μονάχο κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Νοεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου.

Ἡ λύση τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν ἐπισημασμένων, πάλαιτις ἐπὶ τῆς Γραφῆς μας εἰς φακίλους, ἐν ἑκαστῷ περίοδῳ 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ 1

682. Λεξιγράφος. Τὸ πρῶτον τοῦ εἰς μέλλοντας θὰ εὐρῃς ἀν κωτ- [τάτης. Νάτος καὶ ὁ ἐπιλοπιος... ἀλλὰ νὰ μὴ τρομάξῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τακτικού Ἰου [Ε] 683. Στοιχειοδριφός. Διῶσε κάνα, θάλε θῆτα Κι' ἀπ' τὸν Ὀλυμπο κατέβη Καὶ μέο' ἐτὰ παλάτια κύττα. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσπερδάκου. 684. Αἰνίγματα.

Ἀπὸ τὰ δεκατέσσαρα τοῦ βίου τοῦ στοιχεῖα Νὰ ξεχωρίσῃς εἰς ποσὲς δύο ζῶα καὶ αὐτὸ τρία. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νέου Ἀρχιμῆδους. 685. Οἰκίσκος.

Νὰ συμπληρωθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ γινῶσθε ταί: εἰς τὴν ἀριστερὰν * * * * * πλευρὰν τῆς στέγης πτηνόν, εἰς τὴν δεξιὰν ἐρπετόν, εἰς τὴν βᾶσιν πρὸ σωπον τῆς Ἰερᾶς Γραφῆς, καθέτως, δεξιὰ ποταμὸς, ἀριστερὰ δεξιὰ εἰς τὴν θύραν, δεξιὰ πρόθεσις, ἀριστερὰ πόλις, καὶ εἰς τὸ ἀνώφλιον ἐπίρημα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φλογεράδου Ἀκτίνοῦ τοῦ Σουλίου 686-690. Μαγικὸν Γράμμα. Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς οἰουδῆποτε ροζιματος ἐκάστης τῶν κίττωι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματῶσιν ἄλλας τῶσας λέξεις: τόσος, δλιάς, Ἐρωτῶ, γάρος, ἀνήρ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ροδῆρου Γυτοκέρδου 691. Φωνηεντόλιπον. * γν δν χ κ μ ν σ ς ο ν μ τ χ ρ μ τ

Ἐστὴν ὑπὸ Μιχαὴλ Παρασκᾶκη 692. Γρίφος. ου ου — ου ΤΑ ου ου ου

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζεφειροῦ Μισοκίωτος

ΑΥΣΕΙΣ

524. Μίασμα (ΜΓ, ἄσμα) — 525. Μῆτις (ΜΓ, τίς.) — 526. Σινδῶν, Σιδῶν. — 527. Ὁ χάρτινος ἀπέτος. 529. Ἐκ τοῦ 528. ΓΑΛΛΑ (με ΓΑΛΛ) λατινικοῦ ῥήματος arerige = ἀνοίγειν. Εἶνε ἐποχὴ καθ' ἣν ἀνοίγουν, φυτρῶνουν οἱ σπόροι. Ἀνοίξας. — 530 — 534. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς προσθέσεως εἰς, σχηματίζονται αἱ λέξεις: κἀνείς, εἰσφορά, πέισμα, εἰσάγω, εἰσβολή — 535. ΜΒΑΕΝ ΑΓΑΝ (Ρῶ-Μος, Ἀδαμτος, Μιάας, ἈγαμΕμάν, ΜίΝος, ΠρίΔμος, ΓύΓης, ἌκταΙος, ΚραΝάος.) — 536. Ἐχῆς δύο δουλιές νὰ κἀνης, — τῆ βαρεῖα νὰ καπατᾶνης. — 537. Τὸ βαθὺ ποτάμι δὲν κἀμει κρῆτο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν οὔγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἰνε προπληρωταὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις Ὅδὸς Διόλου, 117, Ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὰν 4 Δεκεμβρίου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 50

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ (Συνέχεια ἴδε σελ. 393)

Ὁ Μπρόουν ἔτρεχε μετὰ δὴν τὴν ταχύτητα τῶν μακρῶν τοῦ σκελῶν, καὶ ὁ Ρογήρος ὀπισθὲν τοῦ ἐξεπλήσσετο, ποῦ τον ἐβλεπε νῆκολουθῆ τὸν δρόμον κατ' εὐθείαν.

Ὁ ἀνόητος, ἐσυλλογιζέτο, θὰ ἐγλύτονε εὐκολώτερα, ἀν ἔστρεφε δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπεδείχθη, — καὶ τοῦτο πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν τοῦ Ρογήρου, — ὅτι ὁ Μπρόουν εἶχε δίκαιον.

Ἡ μεταξὺ τῶν ἀπόστασις ὀλιγόστευεν ὀλονέν, καὶ οἱ Πεζοναῦται ἐνόμιζαν πλέον ὅτι τον ἔχουν εἰς τὰ χέρια των, ὅταν ἐξαφνα ὁ πρῶτον δικηγόρος περῶν ἀνάμεσα ἀπὸ δύο δένδρα, λύει τὸν ἵππον του, τὸν ὅποιον εἶχεν ἀφίσῃ ἐκεῖ, πρῶτ' ἐπ' αὐτοῦ, βυθίζει τοὺς πτερνιστήρας εἰς τὴν κοιλίαν του, καὶ φεύγει ὡς ἀστραπή!

Ἡ μανία τοῦ Ρογήρου ὑπῆρξεν ἀπεριγράφτος. Πρὸς στιγμὴν ἔκαμε νὰ τρέξῃ ἐπὶ τὰ ἔγχη τοῦ ἵππέως ἄλλ' οἱ ἄλλοι τὸν ἐκράτησαν διὰ τῆς βίβης, τὸν ἔπεισαν ὅτι ἡ ἐπὶ πλέον καταδίωξις ἦτο ματαία, καὶ οὕτως ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι εἰς τὸ στρατόπεδον.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπωμεν πόσον θερμῶς ἠὲ χαριστήσαν οἱ Πεζοναῦται τὸν Βιλλαμποῦαν διὰ τὴν ἔγκαιρον καὶ ἀποτελεσματικὴν συνδρομὴν του.

Ἄμ σὰς εἶδα ἐκεῖ, ἀπήνητησεν ὁ σκαπανεύς, ποῦ δὲν μποροῦσατε νὰ τα βγάλετε πέρα μετὰ τὸσους διαδόλους, καὶ μοῦλαθε ἡ ἰδέα νὰ κρυφθῶ πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ νὰ γκρεμίσω ἕνα μετὰ τὸ τσικοῦρι μου.

Μπορεῖς νὰ καυχᾶσαι, γερολύκε, εἶπεν ὁ Παπαφίγκος, ὅτι μᾶς ἔρριξες τὸ σχοινί ἐστὴν καλλίτερη ὥρα. Ψέμματα, Λαζουρέκι;

Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ὁ σιωπηλὸς ναύτης.

Τώρα, εἶπεπεν ὁ Παπαφίγκος, ἀπλῶστε ὅλα τὰ πανιά, κρατεῖτε καλὰ τὸ τιμόνι, καὶ ἄς ἀρμενίσουμε ἴσια πρὸς τοὺς φίλους μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

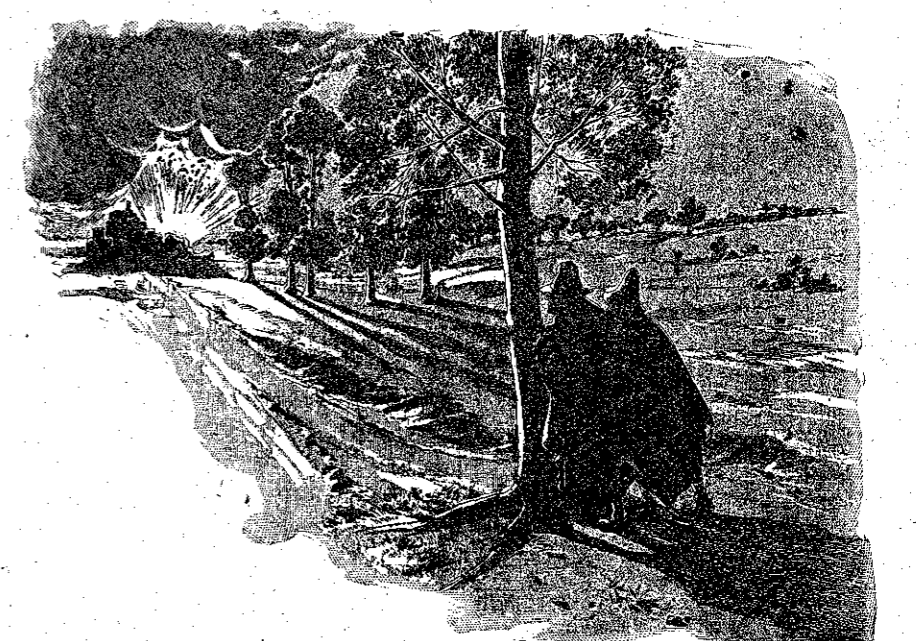
ΠΩΣ Ο ΜΠΡΟΥΝ ΚΑΙ Ο ΡΕΝΩ ΜΕΤΗΛΘΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΕΧΑΤΟΝ ΜΕΛΟΝ, ΔΙΑ ΝΑ ΕΠΙΤΥΧΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΚΟΠΟΥΣ ΤΩΝ.

Τὴν ἐπαύριον, 26 Ὀκτωβρίου, τὸ Σάγγουτον κατελαμβάνετο ὑπὸ τῶν Γάλλων, καὶ ὁ στρατάρχης Συσσὲ μετὰ τοῦ στρατοῦ του ἀπήρχετο νὰ πολιορκήσῃ τὴν Βαλεντίαν.

Μόνον πρὸ τῆς πόλεως ταύτης ἀνταμώθησαν θεῖος καὶ ἀνεψιὸς καὶ διηγῆ-

ἔθεάθησαν εἰς τὰ περὶχωρα τρία ἄτομα ὑπόπτου ἐξωτερικοῦ, καὶ ὅτι ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἤθελον νὰ εἰσελθουν λάθρα εἰς τὸ στρατόπεδον. Ἀμέσως ὑποπτευθεῖς, παρέλαβε τρεῖς ἄνδρας καὶ ἀπήλθε μετ' αὐτῶν πρὸς ἀνίχνευσιν.

Ἐπροχώρησε μετὰ προφυλάξεως, διήλθε τὰς γραμμάς τοῦ στρατοπέδου, καὶ μετ' ὀλίγον εἶδε πραγματικῶς, εἰς ἀπόστασιν ἑκάτον περίπου μέτρων, τρεῖς ἄνδρας, καθημένους κατὰ γῆς. Ἰδόντες

Ἰσχυρὰ λάμψις ἀνῆλθε πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ φοβερὸς κρότος ἐκρήξασ ἀρύπνισε τὰς ἡχοῦς τῆς ἐσφῆρας. (Σελ. 403, στήλ. α'.)

θησαν πρὸς ἀλλήλους τὰς περιπετείας των. Ὁ μαρκήσιος, μαθὼν τὰ περὶ τῆς ἐνέδρας, δὲν ἀμείβαλεν ὅτι ἦτο ἔργον τοῦ Ρενῶ καὶ τοῦ Μπρόουν, καὶ πολὺ μετενόησε διὰ τὴν μακροθυμίαν, τὴν ὅποιαν ἐδειξε πρὸς τοὺς κακούργους, ὅταν τοὺς εἶχεν εἰς τὰς χεῖράς του. Φεβούμενος δὲ νέαν ἀπόπειραν, ἐσύστησεν εἰς τοὺς Πεζοναῦτας νὰ προσέχουν καλὰ τὸν Ρογήρον καὶ νὰ μὴ τον ἀρίνουν ποτὲ μόνον.

Παρήλθον ὀλίγοι ἡμέραι, ἄνευ ἐπεισοδίου, ὅταν ὁ μαρκήσιος ἔμαθεν, ὅτι

οὗτοι τὸν Νοαρχῶν πλησιάζοντα, ἀνησυχῆσαν καὶ ἐφάνησαν συνδιασκεπτόμενοι. Ὅπλα δὲν ἐφαίνοντο εἰς τὰς χεῖράς των, καὶ πρὸς στιγμὴν ὁ μαρκήσιος ἐδίστασε, φοβηθεὶς μήπως πέσῃ εἰς καμίαν παγίδα.

Ἄλλ' ἡ ἀνιησις τῶν ἀγνωστων τὸν καθυσῆχασ

— Η αντίστασις περιττή... σάς έπιασα...

Πρός μεγάλην του έκπληξιν, οι τρεις άνδρες δέν άπεπειράθησαν καμμίαν άντίστασιν, άπεναντίας είς έξ αυτών είπεν ήρεμάτατα :

— Άγαπήτέ μου μαρκήσιε, άλλο που δέν ήθέλαμεν και ήμείς ! Ο κ. Έπισκοπικός Έπίτροπος και έγώ, δέν ήξεύραμεν με τί τρόπον να σας ανταμώσωμεν.

— Ο Ίππότης Σαιν Ροκαντέν ! άνέκραξεν ο Λουδοβίκος Νοαρμών, ριπτόμενος είς τας άγκάλας του αίχμαλώτου.

— Και ο φίλος του Παλουάζος, είπεν ο Έπίτροπος.

— Είμαι πάρα πολύ εύτυχής, είπεν ο μαρκήσιος, θλίβων έγκαρδίως την χείρα του οικογενειακού φίλου.

Μετά τας πρώτας διαχύσεις, ο Ίππότης ήρώτησε :

— Και ο Ρογήρος ;

— Σώος και ύγιής, δόξα σοι ο Θεός !

— Ω, τί εύτυχία !... πώς έροβούμεθα να μην άκούσωμεν κανένα δυστύχημα !

— "Οχι, όχι" ο Ρογήρος διέφυγεν εύτυχώς όλους τούς κινδύνους και τώρα είνε είς το στρατόπεδον.

— Πάμε γρήγορα να τον ιδούμε !

Περιχαρείς όλοι διηυθύνθησαν είς το στρατόπεδον.

Άδύνατον, αλλά και άνωφελές να σας περιγράψω την χαράν του Ρογήρου, επαναθλέποντος τον θεόν του, τον Παλουάζον και τον πιστόν ύπρητέην Γιακουμήν, (διότι αυτός ήτο ο τρίτος των δθθεν υπόπτων) είνε επίσης περιττόν να σας είπω, ότι πρό των συγκινητικωτάτων τούτων συναντήσεων, και πάλιν τα μάτια του αγαθού Παπαρήχου έκαμαν νερά, — και τόσον άφθονα αυτήν την φοράν, ώστε έγχειράσθη όλη ή εύγλωττία του Λαδουρέκου, διά να πεισθθί επί τέλους ότι δέν ήτο άνάγκη και τόσων δακρύων.

Παρελθούσης της πρώτης συγκινήσεως, έλαβε τον λόγον ο Έπίτροπος και είπεν :

— Έ, τώρα, παιδιά μου, που εύρεθήκαμε όλοι μαζί, νομίζω ότι δέν μας έμποδίζει τίποτε να επιστρέψωμε με το καλθ είς την Γαλλίαν.

— Πολύ σωατά, έπεδοκίμασεν ο Ίππότης.

Ο Γιακουμής έπήγε να πετάξη από την χαράν του, διότι, φαίνεται, ή Ισπανία δέν ήρесе πολύ ούτε είς τούς κυρίους, ούτε είς τούς ύπηρέτας. Άλλά την χαράν αυτήν κατέστρεψεν άμέσως μία παρατήρησις του μαρκησίου.

— Βεβαίως, είπε, σεΐς είσθε ελεύθεροι να επιστρέψετε όποτε θέλετε ήμεΐς όμως είμεθα ύποχρεωμένοι να μείνωμεν με τα συντάγματα μας.

— Άλλά δέν είμπορείτε να ζητήσατε άδειαν ; ήρώτησεν ο Σαιν Ροκαντέν.

— Αυτό θα έγχαρκτηρίζετο ως δειλία, θεΐέ μου, άπήντησεν ο Ρογήρος. Μή λησμονήτε ότι εύρισκόμεθα έν εκστρατείαι.

— Ναι... αλήθεια... έχεις δικαίον... έπιθύρουν ο Ίππότης.

— Σταθήτε, και μου ήλθε μιá ιδέα ! έφώναξεν ο Παλουάζος.

— Α, μα σήμερα είνε ή ημέρα σου ! είπεν έκπληκτος ο Ροκαντέν. Λέγε !

— Ίδού ! οι κύριοι αυτοί δέν ήμπορουν να ζητήσουν άδειαν, το έννοώ... ήμποροζμεν όμως να ζητήσωμεν ήμεΐς δι' αυτούς...

— Λαμπρά !

— Μά, θεΐέ μου... ήρχισεν ο Ρογήρος.

— Σιωπή, άνεψίε ! Αυτό που είπεν ο σεβαστός μας φίλος είνε φρονιμώτατον. Θα υπάγω να εύρω τον κ. Στρατάρχην, θα του εκθέσω τα πράγματα καταλεπτός, θα του παραστήσω τούς κινδύνους, που διατρέχεις μένων εδώ, και είμαι βεβαίος, ότι δέν θα μου άρνηθθί.

Ο Ρογήρος έδοκίμασε να μεταπειση τον θεόν του, άλλ' ο γηραιός Ίππότης επέμενε τόσον πολύ, ώστε είδαν ότι ήτο άδύνατον πλέον να τον κάμουν να παραιτηθθί του σχεδίου του.

Διήλθον την έσπέραν, διηγούμενοι άμοιβαίως τας περιπετεΐας των. Όταν δέ ο Ρογήρος ήρώτησε τον θεόν του, διατί ήργησαν τόσον να έλθουν είς το στρατόπεδον, απ' ου άπαξ έφθασαν είς Ταρραγόναν, ήκουσε μετ' εκλήξεως, ότι ή άγνοια της γλώσσης του τόπου ύπηρεξεν ή κυρία άφορμή της βραδύτητος ταύτης. Τόξ έδιδον πληροφορίας, τας όποιας δέν ένόουν, και συχνά έχαναν τον δρόμον, και έγύριζαν όπισω, αντί να πηγαίνουν εμπρός.

Την άλλην ημέραν άμέσως, ο Ίππότης Σαιν Ροκαντέν έζήτησεν άκρόασιν παρά του Στρατάρχη, πρός τον όποιον έζέθεσε καταλεπτός τα πράγματα και τον παρεκάλεσε να χορηγήση άδειαν επανόδου είς τον Ρογήρον και τον Λουδοβίκον Νοαρμών. Ο Συσσέ έδείχθη πρόθυμος, αλλά παρεκάλεσε τον Ίππότην να αναμείνη όλίγας ήμέρας, ότι θα πήρχετο είς Γαλλίαν μιá συνοδία με ισχυρά άποσπάσματα, μετά της όποιας ήδύναντο να όδοιπορήσουν και οι φίλοι μας, χωρίς φόδον πλέον να προσθληθούν καθ' όδον υπό των έχθρών και να διατρέξουν νέους κινδύνους.

Ο Σαιν Ροκαντέν ηύχαρίστησε θερμώς τον Στρατάρχην και απήλθε καταγοητευμένος από την εύγένειάν του και την προθυμίαν του.

Οι φίλοι μας έπωφελήθησαν της εύκαιρίας διά να κάμουν τας προετοιμασίας του ταξιδίου με την ήσυχίαν των.

Τέλος έφθασε και ή τόσον άνοσημόνως αναμενομένη ήμέρα ή συνοδεία έσχηματίσθη και έξεκίνησεν, ή δέ φρουραίς της καθ' όδον άνετέθη είς άποσπασμα του 177 συντάγματος, υπό τας διαταγας του Νοαρμών και του Δαρσιέ, και είς άγημα Πεζοναυτών, μεταξθ των όποιων εύρίσκοντο φυσικά ο Ρογήρος, ο Παπαρήγκος και ο Λαδουρέκος.

Ο Ίππότης, ο Έπίτροπος και ο Γιακουμής ήγόρασαν έν άμάξι, το όποϊον έγμίσαν με τα πράγματα των και με όλα τα τρόφιμα, τα όποια ήμπόρεσαν να εύρουν. Το άμάξι αυτό επήγαινε έν τθ μέσθ των άλλων άμαξίων της συνοδίας, τα περισσότερα των όποιων περιείχον πολεμοφόδια.

Επί τινας ήμέρας ή πομπή εξηκολούθησε τον δρόμον της, χωρίς κανέν επείσθδιον. Οι Ιπτανοί περιωρίζοντο να κυττάζουν μετά σεβασμού την ισχυράν εκείνην στρατιωτικήν δύναμιν. Έν τούτοις μιαν έσπέραν, καθ' ήν στιγμήν το άποσπασμα ήτοιμάζετο να εισέλθη είς μικρόν τι χωρίον, έπυροβολήθη μακρόθεν και έξ ένέδρας. Άμέσως έστάλησαν άνδρες πρός άνίχνευσιν, άλλα δέν είδον τίποτε άλλο είμή πέντε-έξ γκουσερλιέρους, οι όποϊον είχον τραπή πλέον είς φυγήν.

Το επείσθδιον τούτο εκάμε τούς ταξιδιώτας να είνε του λοιπού προσεκτικώτεροι. Έν τούτοις το ταξίδιον εξηκολούθησεν επί πολλας άκόμη ήμέρας ήσυχώς. Διήλθον τον Έθρον, διέσχισαν την Σιέρραν Άλκουβέραν και έπλησίαζαν ήδη πρός τα σύνορα, νομίζοντας ότι ήσαν πλέον εκτός παντός κινδύνου.

Μιαν έσπέραν, ή συνοδία έσταμάτησεν είς τινα άγροτικήν έπαυλιν, άκατοϊκήτον και σχεδόν ήρειπωμένην. Έδώ θα διήρχοντο την νύκτα. Έτοποθετήθησαν είς την αύλην τα άμάξια, άνήφθησαν τα φώτα, ώρίσθησαν οι σιοποΐ, και μετά το λιτόν δείπνον, οι άνδρες εξηπλώθησαν να κοιμηθούν, όπου και όπως ήμπόρεσεν έκαστος. Ο Ρογήρος και οι φίλοι του, μετά πολλας έρεύνας, άνεκάλυψαν μιαν σιταποθήκην, γεμάτην άχυρον, και έν ύπόγειον έντελώς κενόν, όπου και έγκατεστάθησαν. Μετ' όλίγων όλοι, εκτός των σιοποών, έκοιμώντο, όταν δύο μυστηριώδεις άνθρωποι εξήλθον από μιαν κρύπτην, έπροχώρησαν είς την αύλην, επλησίασαν άπαρατήρητοι τα άμάξια των πολεμοφοδίων, και εκεί κάτι εκάμαν. Μετά τούτο, οι μυστηριώδεις άνθρωποι ήνοιξαν άθορύβως την έξώθυραν και απήλθον.

Η σελήνη έφώτισε τα άπαισία πρόσωπα του Ρενώ και του Μπρόου. Έτρεξαν με όλην των την δύναμιν, σπεύδοντες να πομακρυνθούν από την έπαυλιν και απ' ου άπεμακρύνθησαν έως έκατόν μέτρα, έστάθησαν, εκρύφθησαν όπισω

από μερικά δένδρα, και άνέμενον άγωνιωδώς. Έξαφνα ισχυρά λάμψις άνήλθε πρός τον ουρανόν και φοβερός κρότος εκρήξωας άρύπνισε τας ήχοΐς της έξοχής.

Κατόπιν ήκολούθησαν άλλοι κρότοι, υπόκωφοι.

Δύο άμάξια, περιέχοντα πυρίτιδα, άνετινάχθησαν είς τον άέρα. Οι τοίχοι της επαύλειος, οι ήρειπωμένοι ήδη, κατέρρευσαν και έθαψην υπό τα συντρίμματά των όλους τούς άνδρας, τούς αποτελούντας την συνοδίην.

(Έπειτα συνέχισα) KIMON ΑΛΚΙΑΗΣ Κατά το γαλλικόν του Jacques Lemaire

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΕΣ ΒΡΑΔΥΕΣ

Ο ΜΑΝΤΙΣ

Είς εκ των της συναναστροφής εξέρχεται του δωματίου, αυτός δε είνε ο μάντις. Τότε οι μείναντες λαμβάνομεν δέσμη (τράπο υλα ν) παιγνιοχάρτων, και στρέφοντες αυτά από την έσωτερικήν των όψιν, αρχίζομεν αφαιρούντες χαρτιά και μετρούντες από το χαρτί, το όποϊον εύρίσκεται πρώτον επάνω, κατά σειράν έως το 12. Και το μόν πρώτον χαρτί λαμβάνομεν κατά τον αριθμόν, τον όποϊον έχει σημειωμένον (π.χ. αν είνε 8, ως 8, αν 3 ως 3' τ'α δε γραμμείνα όλα, δηλ. τας φύγούρας, τας μετροζμεν άδιακρίτως ως 10) άλλα τα κατόπιν έρχόμενα χαρτιά τα μετροζμεν, οποια δ ή ποτε και αν είνε, κατ' αύθιμα αριθμόν κατά σειράν, π.χ. αν αρχίσωμεν από έν 9, θα μετρήσωμεν τα επόμενα χαρτιά, ως 10, 11, 12, οια δ ή ποτε και αν είνε. Τα ούτω χωρισθέντα χαρτιά θέτομεν άνεστραμμένα (δηλ. με την έσωτερικήν των όψιν πρός τα κάτω) επί της τραπέζης και ούτως έχομεν έν σωρόν. Είς τα άλλα χαρτιά κάμνομεν πάλιν το ίδιον, και τον προκύπτοντα σωρόν θέτομεν παρά τον άλλον. Έξκκολοθούντες δε ούτως, ή θα τελειώσωμεν όλα τα χαρτιά, ή θα έχωμεν ως περισσεύμα μερικά, τα όποια δέν θα κάμνουν σωρόν π.χ. δυνατόν να περισσεύουν 4, το δε πρώτον εξ αυτών να είναι 5' τότε μετροζντες κατά σειράν τα χαρτιά (5-6-7-8), φθάνομεν μόνον έως το 8, και όχι έως το 12, ώστε δέν έχομεν σωρόν. Τα περισσεύοντα αυτά χαρτιά τα θέτομεν κατ' ά μέρος, αφού τα μετρήσωμεν. Καλοζμεν τέλος τον μάντιν και του λέγομεν πόσο ος σωρόν εσχηματίσαμεν και πόσα χαρτιά μάς έπερίσσευσαν (αν έπερίσσευσαν). Με αυτά μόνον ο μάντις όφείλει να εύρη το άθροισμα όλων των υπό τούς σωρόνς (εις τόν

π ά τ ο ν) χαρτιών, δηλ. εκείνων, από τα όποια είχαμεν αρχίση να μετρωζμεν, όταν εκάμνωμεν τούς σωρούς. Και ο μάντις εύρίσκει ταχέως και άλανθίστως πάντοτε το ζητούμενον. Σημειώσατε όμως, ότι όλη ή μαντική του δύναμις συνίσταται είς τον επόμενον κανόνα, τον όποϊον άρκει τις ν' απομνημονεύση διά να γίνη άμέσως και αυτός μάντις :

Από τόν αριθμόν των σωρόν (ο όποϊος είνε πάντοτε μεγαλύτερος από 4 ή τουλάχιστον ίσος με 4) αφαιρούμεν 4, και τδ υπόλοιπον (το όποϊον είμπορεί να είνε κλι 0) πολλαπλασιάζομεν επί 13 και επείτα προσθέτομεν και όσα χαρτιά έπερίσσευσαν (αν έπερίσσευσαν).

Ο αριθμός, τον όποϊον ούτως εύρίσκομεν, είνε ο ζητούμενος. Παράδειγμα : Οι σωροί ε; είναι 7 και τα περισσεύσαντα χαρτιά 5' τότε αφαιρώ 4 από το 7, το υπόλοιπον 3 πολλαπλασιάζω επί 13 (3X13=39) και το γινόμενον αυξάνω κατά το 5' 44 είνε τδ άθροισμα όλων των είς τον πάτον των σωρόν εύρισκομένων χαρτιών. (Αί φύγούραι λογαριάζονται πάντοτε ως 10.) Ο δυσπιστών ε; δοκιμάση και θα εύρη την μέθοδον αλάνθιστον.

N. I. X.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΡΟΔΩΝΑ ΤΟΥ ΣΑΔΔΗ (*)

ΧΑΤΕΜ-ΤΑΙ

Ο Χατέμ-Ταί ήτο γνωστότατος διά την έλευθεριότητά του. Η οικία του έπολιορκέτο καθημερινώς υπό των πτωχών, τούς όποιους έλεούσε πλουσιοπαρόχως.

Είς των κολάκων τον ήρώτησε μιαν ήμέραν, αν ποτε συνήτησεν είς την ζωήν του άνθρωπον, έχοντα την ψυχην ανωτέραν της ιδιότης του.

Και ο Χατέμ-Ταί απεκρίθη :

— Μιαν ήμέραν έθυσίασα σαράντα κμηήλους. Κατόπιν εξήλθα μετά τινων φίλων μου είς τούς άγρούς, και εκεί συνήτησα άνθρωπον, ο όποϊος έπροσπαθούσε να μαζεύση ένα δεμάτι φρύγανα.

« — Διατί, τθ είπα, δέν πηγαίνεις και σθ είς το σπίτι του Χατέμ-Ταί, όπου αυτήν την ώρα εύρίσκεται όλος ο λαός και συμποσιάζει ;

« — "Οποιος είμπορεί να τρώγη ψωμί, που το κερδίζει με την εργάσιαν του, —

(*) Ο διάσημος πέροςος ποιητής Σαδδής έγγραφεν έν βιβλίον επιγραφόμενον Γκουλιζάν, δηλαδή Ροδών. Έκ του βιβλίου τούτου είνε τα ανωτέρω ανέκδοτα, καθώς και πλείστα άλλα δημοσιευθέντα μέχρι τούδε είς την Αδιάπλასιν.»

μού απεκρίθη, — δέν πηγαίνει να φάγη τδ ξένον, με κίνδυνον να έκτεθθί μιαν ήμέραν είς την περιφρόνησιν του Χατέμ-Ταί.» Τότε ένόησα ότι ο άνθρωπος αυτός είχε ψυχην ανωτέραν της ιδιότης μου.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ

Άνηρ διάσημος είχεν υϊόν, παρέχοντα τας μεγαλητέρας έλπίδας. Ο νέος απέθανε, και ήρώτησεν τον πατέρα τί επιγραφήν ήθελε να χαράξουν επί του τάφου του.

— Τα ρητά του Κορανίου, απήντησεν, είνε πολύ ιερά και άγια, διά να χαραχθούν είς τόπον, εκτεθειμένον είς τας προσβολας του χρόνου και είς τας βεδηλώσεις των ανθρώπων. Αν όμως απαιτείτε επιμόνως έν επιτάφιον, αρκείσθητε είς τούτο :

« Φίλε διαβάτα, έδλεπα πάντοτε με ήδονην την πρασίην χλόην στολιζουσαν την φύσιν καθ' εκάστην άνοιξιν. Είθε τώρα και σθ να ίδης με εύχαριστήσιν την χλόην, ή όποια φύεται είς το χωμό του τάφου μου. »

ΝΑΝΙ ΤΟ ΜΩΡΟ

Νάνι το μωρό, Που να το χαρώ. Πρόθυμη άγγυρνά σιμά του, Και το τραγουδά ή μαμά του, — Νάνι το μωρό !

Νάνι το μωρό, Ύπνο γλυκερό, Ύπνο που θενά το θρέψη, Και γοργά θα το τρανέψη, — Νάνι το μωρό !

Νάνι το μωρό, Που το καρτερώ, Να μου γίνη παλικάρι, Όλο δύναμι και χάρη, — Νάνι το μωρό !

Νάνι το μωρό, Κ' έτσι τολήμρο, Να υπηρετή μ' έλπίδα, Το Θεό και την Πατρίδα, — Νάνι το μωρό !

Νάνι το μωρό, Που με τον καιρό, Στη φιλόστοργη σκιά του, Θαυρη ανάπαυσι ή μαμά του, — Νάνι το μωρό !

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

60^{ΟΥ} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Προταθέντος εις τὸ φυλλάδιον τῆς 3 'Ιουλίου ε. ε.

Α διηγήματα, τὰ ὅποια, μεταξύ τῶν υπερπεντακοσίων ὑποβληθέντων εἰς τὸν Διαγωνισμόν, διεφιλονεικῆσαν ἐπὶ πολὺ τὸ Α' Βραβεῖον, εἶνε δὺς μόνον: τὸ διήγημα τοῦ Δὸν Κολοκῦθα Πάτερρα καὶ τὸ διήγημα τῆς Καρδερίνας.

Τὸ ἐξυπνον ποῦ εἶνε τὸ διήγημα τοῦ Δὸν Κολοκῦθα Πάτερρα διὰ τὸ κρῖνετε μόνους, ἀναγνώσατε ὀλίγας γραμμάς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν του:

« Τὸ ἰδανικὸν πάσης ἐξοχῆς » εἶνε: ἓνα δάσος, (ἐὰν εἶνε δυνατὸν ἀπὸ πεῦκα) κανένα ρυάκι

» μὲ κρυστάλλινον νερόν, (τὸ ὅποιον ὀρεῖται ἀπαραιτήτως νὰ «μουρμουρίζῃ») ἀέρας καθρὺς, βουνα ψηλά τριγύρω, (ἐὰν εἶνε καὶ ἰσκερά, ἀκόμη καλλίτερα) θάλασσα εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, (καὶ διὰ τοὺς τυχόν εἰς τὴν ἐξοχήν αὐτὴν εὐρισκομένους ποιητάς, νὰ εἶνε καὶ γαλανή, διὰ τὸ ὁμοιοκαταληκτῆ μὲ τὸ οὐρανὸν.)

« Γνωρίζω ἐγὼ μίαν ἐξοχὴν, ἣ ὅποια ἔχει καὶ πολλὰ ἄλλα προσόντα, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω.

« Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι δὲν ἔχει θάλασσαν ἔχει ὁμως ποταμόν, ὁ ὅποιος ποταμὸς ἔχει καὶ ψάρια. Μὴ τί ψάρια!..»

Σὰς ἀρέσει; Καὶ μένα μοῦ ἤρесе πολὺ, καὶ τὸσον πολὺ μάλιστα, ὥστε μόλις ἀνέγνωσα τὰς πρώτας γραμμάς, εἶπα: Νὰ τὸ Πρῶτον! Ναι! ἀλλὰ γὰρ νὰ διαβάσετε καὶ τὸ διήγημα τῆς Καρδερίνας. Ἄλλου εἶδους αὐτό. Δὲν ἔχει τὴν σπινθηρίζουσαν εὐφυὴν τοῦ ἀντιπάλου, δὲν ἔχει τὸ μέθ' αὐτό, τὸ χ' οὐ μ' ορ, καθὼς το λέγουσιν οἱ ἄγγλοι, τὸ ὅποιον ἐξακολουθεῖ μέχρι τέλους καὶ του ἀφαιρεῖ κάθε σχολαστικὸν βῆρος, καὶ το κᾶναι νὰ φαίνεται κομψὸν καὶ ἐλαφρὸν ὡς παιχιδάκι, — ἀπὸ τὰ παιχιδάκια ὅμως ἐκείνα ποὺ ἔχουν καὶ τὸ νόημά τους. Ὅχι! τὸ διήγημα τῆς Καρδερίνας εἶνε γραμμένον μὲ σοβαρότητα ἀλλὰ καὶ μὲ χάριν, καὶ μὲ ἀκριβείαν, καὶ μὲ γνώσιν, καὶ μὲ κάποιαν δύναμιν ἀκόμη, ἂν θέλετε. Φαίνεται ὅτι ἡ Καρδερίνα, — ἢ πάντοτε ἄλλως τε γλαφυρά, — ὠφελήθη πολὺ ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις ποὺ ἔκαμα εἰς προηγουμένους διηγηματικούς διαγωνισμούς, καὶ ἔμαθε πλέον μὲ τί τρόπον ἔπρεπε νὰ διερμηνεύσῃ τὰς εἰκόνας τοῦ παρόντος. Οὕτω, αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπέτυχεν νὰ γράψῃ τὸ σχετικῶς τελειότερον διήγημα, τὸ ὅποιον μάλιστα εἰς τὸ τέλος εὗρηκα ἀνώτερον καὶ ἀπὸ τὸ διήγημα τοῦ Δὸν Κολοκῦθα. Ἡ εὐφυΐα εἶνε βέβαια ἓνα μὲγαν προτέρημα μού φαίνεται ὁμως ὅτι εἰς τὴν πλάστιγγα μόνη τῆς δὲν ζυγίζει ὅσον ὅλα τὰ ἄλλα μαζί! καὶ τὸ διήγημα τοῦ Δὸν Κολοκῦθα δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο σχεδὸν ἀπὸ τὴν εὐφυΐαν του. Ἐπειτα ἔχει καὶ μίαν προυδαίαν ἐλλειψίν: εἰς τὴν μέσην τὰ χαλᾶ, φαίνεται βιαστικόν, ὡς ἂν ὁ συγγραφεὺς ἐβαρύνθη ἔξαφνα νὰ γράψῃ καὶ ἔσπευσε νὰ φθάσῃ

εἰς τὸ τέλος. Ἐδῶ ἀκριβῶς εἶνε τὸ τρωτόν του μέρος, καὶ ἐδῶ τὸ ἐκτύπησεν ἡ Καρδερίνα μὲ τὴν θαυμαστὴν τῆς συμμετριάν, καὶ κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ ἀγῶνος νικητριά.

Οὐτὸ ἡδῶρος τοῦ φύλλου, οὐτε τὸ πλῆθος τῶν διηγημάτων τοῦ Διαγωνισμοῦ, μού ἐπιτρέπει νὰ ἐξετάσω λεπτομερῶς τὰ ἄλλα, ἔστω καὶ τὰ δοκιμώτερα. Ὅχι περιορισθῶ λοιπὸν εἰς τὸ νὰ τα κατατάξω ἀπλῶς, κατὰ σειρὰν ἀξίας, εἰς τὴν κατωτέρω πίνακα, καὶ πάλιν ἔχι ὅλα, ἀλλὰ μόνον τὰ καλλίτερα, μέχρι τῶν ἀξίων τουλάχιστον Εὐφῆμου Μνείας. Περὶ τῶν ἄλλων, οὐτε λόγος. Ὅχι κᾶμω δὲ καὶ μίαν παρατήρησιν. Πολλοί, περισσότεροι ἀπὸ ἑκατόν, τὴν ἱστορίαν τοῦ ψυχρεύματος θέτουν εἰς τὸ στόμα τῆς μάμμης ὡς παραμῦθον. Διατί τάχα; Ἡ ἱστορία εἶνε ἀπὸ αὐτὰς ποὺ διηγῶνται συνήθως αἱ μάμμαι; Δέν το πιστεύω. Οἱ διηγηματογράφοι τῆς κατηγορίας αὐτῆς δὲν ἐνεπνεύσθησαν καλὰ ἀπὸ τὰς εἰκόνας, καὶ τὸ λυπηρὸν εἶνε ὅτι ἀρκετοὶ ἀπὸ αὐτοῦ ἔχασαν βραβεῖον, μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν κακὴν αὐτὴν ἀντίληψιν.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Καρδερίνα [10 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δὸν Κολοκῦθα Πάτερρα [10 Ε], Τελευταία Χελιδὼν [8 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λούσιος [8 Ε], Δέα [8 Ε], Φερωτὴ Βαρκούλα [7 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: [ἀπὸ 5 Ε εἰς ἑκάστον]. Πιτηνὸν τῆς Ἐρήμου, Γουλιέλμος Τέλλος, Ἀνοιχτὴ Καρδιά, Ἀδρηάγος Στραυθοκάμηλος, Φεγγόβουλη Ἀνγούλα, Θεραπεικὸν τῶν Μουσῶν, Σταύρος Ἰωσφίδης, Ἴδιον Πέλαγος, Τσίν-Τσίν-Τσάιναμαν, Σέλευκος ὁ Κεραυνός, Κατσαρομάλλω, Τύριν, Ἐθνικὸς Ἰγμός, Ὁραία Κέρκυρα, Αὐγερινός.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: [ἀπὸ 3 Ε εἰς ἑκάστον]. Πλοίαρχος Ἀν Γκὺ, Σαπρὸ Ἀ. Σωτηροπούλου, Ἑλληνὸν τοῦ Βορρᾶ, Ἀντὴ τῆς Ἰδρας, Μονογενής, Σκαριδάκι, Φίγ-Μου-Δῆ, Σπαρτιατικὸν Ζωμῆς, Δημήτριος Π. Δρίβας, Ἰρις, Ἰτέα, Ταυγέτη, Μενεξεδένια, Ἀσπροποταμίτης, Ἀγγορρολογιώτατος, Λοξίας, Κυματίζουσα Θάλασσα, Ἑλληνοπούλα, Χειμωνιάτικη Διακάδα, Ἑλληνικὸν Αἶσθημα, Μεχάη Παρσάκης, Τάνταλος, Κόμη τῆς Βερενίκης, Πιθαγόρας ὁ Σάμιος, Ἀντὸ Μαστέλλο, Τριφύλλι, Ναυτόπαις, Ἀεροναυτοπούλα, Τριπίσιος Ἀπόλλων, Σοφὸς Πιττακός, Ἀρελὴς Κερδία, Ἰσπότης Γουλιέλμος, Ἡρωϊκὸν Σίφος, Ὀλπις ὁ Γριπεύς, Μικρὰ Δεσποινίς, Θεαγένης, Παπαρούνα τῆς Πεντέλης, Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: [ἀπὸ 2 Ε εἰς ἑκάστον]. Ταρταρίνος τῆς Ταρσάσκης, Σὺρε κ' Ἐλα, Ροβέρτος Γυτσακάρδος, Νικόλαος Δεκαβάλλας, Ἄφρα τοῦ Ὀρρέω, Αἰκατερίνη Β. Κοτζιά, Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός, Παρνασός, Φίλανθος, Ἰωάννης Γ. Μπούμπουλης, Μαρτίνος Σιγούρος, Ἀταβύριον Ρόδου, Σταμάτης Σταμάτης, Ἀναμμένο Σπίρτο, Τυδεύς, Ἐμμ. Ἰωαννίδης, Καλὴ Καρδιά, Χρυσόφαρο, Ἀετιδεύς, Διαστροφῆρος, Ἀπόστολος Α. Ἀποστολίδης, Δεσπάρδης, Ἀποπτόσα Ἑλπίς, Βίων ὁ Σαυραϊός, Νοικοκυρούλα, Φαγᾶς, Δεσποινίς Ἀἰ-Χούγκ-Τσάγκ, Φιλόπατρις Ἰάσι, Ἀνεμώνη.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: [ἀπὸ 1 Ε εἰς ἑκάστον]. Τέτις τῆς Ἀχαΐας, Τικτὰν, Φρόνιος, Ἀρχηγὸς τῶν Μολυθέντων Στρατιωτῶν, Μικρὸς Πιανίστας, Γλυκεῖα Καρδία, Χρυσόμαλλος Κροῖς, Φωκίω Α. Κόλλας, Χιακὸς Ὀρβζων, Καραγκιόλης, Βρεγμένη Κόττα, Ἡλεκτρικὸν Φῶς, Κυκλαδίτης, Πρωτόπαιρος Μίλισσα, Ἀρσὸς τῆς Τροικητίας, Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς, Μαρία Βαλασοπούλου, Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρου, Κοκορομυαλῆ, Στρατηγὸς Ρίο δὲλ Κουτεντέζ, Μπουμπουνισμένο Μυαλό, Φ. Κ. Ἡλιόπουλος, Καλὴ Ὀρεῖς.

Τὸ διήγημα τῆς Καρδερίνας θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE] (Συνέχεια· ἴδε σελ. 395)

Ἐχοντες τοιούτους διδασκάλους, οἱ Χονδροκέφαλοι ἀνέκμπτον ταχέως ἀπὸ τὰ σκότη τῆς βαρβαρότητος, εἰς τὸ φῶς τοῦ πολιτισμοῦ.

Τὸ μόνον κακὸν ἦτο, ὅτι ὅσον περισσότερο ὠφελούντο, τὸσον περισσότερον ἐξετίμων τοὺς διδασκάλους των καὶ τὸσον ἐνέμενον εἰς τὴν ἀπόφασίν των νὰ μὴ τοὺς ἀφίσουν νὰ φύγουν ποτέ. Ἀκολουθοῦντες τὴν φρόνιμον συμβουλὴν τῆς Κοραλίας, οἱ λευκοὶ ἠγωνίζοντο νὰ παρασκευάσουν διάδοχους καὶ ἀντικαταστάτας. Ἰδιαιτέρως ὁ κ. Μασσαὶ μετὰ τοῦ Γεράρδου προσεπάθουν νὰ μορφώσουν στρατιώτας, νὰ τοὺς διδάξουν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν ὑπὸ ἐποψίν τακτικῆς καὶ πειθαρχίας.

Αἱ ἀγῶνές των δὲν ἀπέβαινον μάταιαι· εἶχον λαμπροὺς μαθητάς, μετὰ δὲ τῶν ἄλλων, ὁ Μπολόλος διέπρεπε περισσότερο. Ὅμως αὐτὰ ὅλα δὲν ἐπέσπευδον τὴν ὥραν τῆς ἀπελευθερώσεως οὔτε κατὰ δευτερόλεπτον, ὅπως δὲ ἔλεγε ὁ κ. Μασσαί, μεδιῶν μελαγχολικῶς, οἱ Χονδροκέφαλοι, ἐπωφελοῦμενοι τῶν μαθημάτων του, τοὺς ἐφρούρουσαν τώρα αὐστηρότερα καὶ σφώτερα ἀπὸ πρῶτα. Ὁ ἀρχηγὸς μόλις καὶ μετὰ βίας ἀπέκρυπτε τὴν αὐξουσαν στενοχωρίαν, τὴν ὅποια ἠσθάνετο, ὅταν ἐσυλλογίζετο τὴν σύζυγόν του καὶ τὸν πρῶτότοκόν του υἱόν. Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ δίδῃ τὸ παράδειγμα τῆς ἐγκατερήσεως εἰς ὅλους, καὶ το κατώρθωνε δι' ἠρωϊκῆς προσπάθειας. Ἐφαίνετο γελαστός, χαρούμενος, δραστήριος, εὐελπίς.

Ἄλλ' ἐν φ' ὁ κ. Μασσαί ὑπέφερεν ἐνδομύχως, ζωηρότης παιδοπατὴρ ἐβασίλευεν εἰς τὸ μικρόν του κράτος. Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Βρανδεβένη, αἱ θαυμαστικαὶ ἄμπελοι, αἱ ὅποια μέχρι τοῦδε ἀνέπτυσσον τὰ κλήματα των εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἐκαλλιεργήθησαν, ἐκλαδίσθησαν, ἐτακτοποιήθησαν, καὶ ὁ τρυγητὸς προσηνύετο πλουσιώτατος. Μεγάλαι κάλαθοι, πλεχθεῖσαι εἰς τὰ ἐργαστᾶσια τοῦ κ. Βέμπερ, ἐμελλον νὰ δεχθῶσι τὰς ἐξόχους ἐκείνας μάβρας ἢ χρυσοσιδεῖς σταφυλὰς, τὰς ὅποιας οἱ ἐπίλεκτοι τῶν ἰθαγενῶν ἐκλήθησαν νὰ δρέψουν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, θὰ εἰδίδετο μία ταχυδακτυλουργικὴ παράστασις καὶ οἱ τρυγηταὶ θὰ παρεκλήθησαν εἰς μέγα συμπόσιον. Ἡθελαν τελοσπάντων νὰ ἐορτάσουν λαμπρῶς τὴν ὥραν αὐτὴν ἐορτῆν τῆς

εὐημερίας καὶ τῆς εἰρήνης. Ἄλλὰ δὲν ἐπρόφθασαν... Ὁ κ. Μασσαὶ κατέπεσε βαρέως ἀσθενής. Συγχρόνως ἐνεφανίσθησαν οἱ Ρινδερὸι καὶ ἐπανήχρισαν αἱ ἐχθροπραξίαι.

Οἱ Χονδροκέφαλοι ἐθουρῶθησαν τὰ μέγιστα, βλέποντες ἑαυτοὺς ἐστερημένους ἐκείνου, ὁ ὅποιος δις τοὺς εἶχε σώσει εἰς παρομοίαν κρίσιν στιγμᾶς. Ἀπεσταλμένοι κατέφθονον πανχόθεν, ἰκετεύοντες τὸν κ. Λωμόνδον νὰ τοὺς βοηθήσῃ, ἀντὶ τοῦ ἀρχηγού, καὶ νὰ

σταλμένους τὸσφ μᾶλλον, καθ' ὅσον δὲν τὴν ἐνόουν καὶ πολὺ. Καὶ ἀπῆλθον ἐντρομοί.

—Τὸ μόνον ποῦ σας συμβουλεύω, τοὺς ἐφώναζεν ὁ ἰατρὸς, εἶνε νὰ ἀναθέσετε τὴν ἀρχηγίαν εἰς τὸν Μπολόλον. Αὐτός, ἀπὸ ὅλους τοὺς Χονδροκέφαλους, εἶνε ὁ ὀλιγώτερον Χονδροκέφαλος!

Οὕτως οἱ λευκοὶ ὄλοι ἔμειναν παρὰ τὴν κλίνην τοῦ προσφιλοῦς των ἀσθενοῦς, οἱ δὲ μαυροὶ ἠτοιμάσθησαν νάντιμετωπίσουν τὸν ἐχθρὸν μόνου των.

Τὴν συμβουλὴν τοῦ κ. Λωμόνδου ἠκολούθησαν προθύμως, ὅχι μόνον διότι προήρχετο ἀπὸ ἀνθρώπων εἰς τὸν ὅποιον εἶχον ἀπειρίριστον ἐμπιστοσύνην, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ νεαρὸς Μπολόλος ἐφημίζετο μετὰ τῶν Χονδροκέφαλων διὰ τὴν τόλμην του, τὴν δύναμίν του καὶ τὴν εὐφυΐαν του. Ἄλλως τε οἱ ἄγριοι ἔχουν τὴν μεγάλην ἀπέναντι ἡμῶν ὑπεροχὴν, νὰ ἀναθέτουν ἐν ὄρα πολέμου τὴν ἀρχηγίαν εἰς τὸν ἰσχυρότερον, τὸν ἀνδρειότερον, τὸν ἰκανώτερον, καὶ ὅχι, — ὅπως κάποτε ἡμεῖς, — εἰς τοὺς γεροντοτέρους, τοὺς ἀσθενικωτέρους καὶ ἀχρηστοτέρους ἐκ τῶν πολεμιστῶν.

Ὁ Μπολόλος ἀνεδείχθη ἄξιος τῆς ὑψηλῆς θέσεως, τὴν ὅποιαν τῷ ἐνεπιστεύθησαν. Ἐνθυμούμενος τὰς διηγήσεις τοῦ Γεράρδου, ὁ ὅποιος πολλὰκις τῷ εἶχε διηγηθῆ πῶς ἐνήργησαν οἱ μεγάλοι στρατηγοὶ εἰς παρομοίαν περιστάσει, συνέταξε τὰ στρατεύματά του καλῶς, καὶ δι' ἐνθουσιῶδους προσλαλιᾶς, ἐδήλω-

«Ἐξεμεὶ χάλασαν συναχθῆσαι σφαιρῶν.» (Σελ. 406, στήλ. 6).

σεν ὅτι εἶχε πλήρη πεποιθήσιν περὶ τῆς νίκης.

Μετὰ τοῦτο ὁ στρατὸς ὄλος ἐξεκίνησε, διευθυνόμενος πρὸς τὴν μεσημβρινὴν ἐσχάτην τῆς κοιλάδος, καὶ σπεύδων νὰ καταλάβῃ εἰ δυνατόν πρὸ τοῦ ἐχθροῦ, στενόν τι, καταλληλότατον πρὸς ἄμυναν καὶ ὅμοιον μὲ τὸ στενὸν τῶν Θερμοπουλῶν, ὅπου 300 μόνον πολεμισταὶ θὰ ἠδύνατον νὰ ἀναχαιτίσουν τὴν εἰσβολὴν ἑκατοντάκις πολυαριθμότερου στρατεύματος. Ἄν κατώρθωναν νὰ φθάσουν ἐγκαίρως εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἡ νίκη ἦτο βεβαία. Ἄλλὰ φεῦ! ἐφθασαν πολὺ ἀργά. Οἱ Ρινδερὸι εἶχον διέλθῃ τὸ στενόν, καὶ εἰσέβαλλον ἤδη εἰς τὴν κοιλάδα,

Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ ἀνησύχησε τοὺς ἀπε-

Τούτο ήτο άνοησία, διότι έπρεπε να μένουν εις τὸ στενόν. Ὁ Μπολόλος έπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας καὶ έδωκεν άδιστακτως τὴν διαταγὴν τῆς επιθέσεως.

—Θάρρος, άνδρείοί μου! άνέκραξε. Συντρίψατε τοὺς Ρινοκέρους, άκατανίκητοι Χονδροκέφαλοι! Εἶνε δειλοί! Ένθυμηθήτε πῶς τοὺς ένίκησατε άλλοτε!.. Καὶ σήμερα έρχονται εἰς τὸ στόμα λύκου!.. Έμπρός, άήττητοι Μπαταβέλοι! Η νίκη μᾶς περιμένει!..»

Η πρώτη συμπτωροχρότησις άντήχησεν, άλλ' άνευ άποτελέσματος· δ'έχθρος ήτο άκόμη μακράν, διὰ τὸν φθίνουσαν αἰσφαίραι· επίσης καὶ τῶν Ρινοκέρων οἱ πυροβολισμοὶ οὐδένα έδραψαν. Έν τούτοις τὸ διαπεραστικόν ὄμμα τοῦ Μπολόλου διεκρίνεν άμέσως, ὅτι οἱ έχθροὶ έπεροβόλουν τώρα καλλίτερα από άλλους τῶν έφάνην ὅτι εἰς τὰς τάξεις των έπεκράτει κάποιά πειθαρχία τέλος παρετήρησεν ὅτι οἱ Ρινοκέροι θὰ ήσαν τουλάχιστον πεντακάσιοι, δηλαδὴ πολυαριθμότεροι από τοὺς ἰδικούς του, διότι ἡ εισβολὴ υπήρξεν αἰρινιδία καὶ δὲν έπρόφρασαν νὰ κινητοποιηθοῦν εἰς αἰδυναμεις τῆς φυλῆς.

—Αλλ' ὁ Μπολόλος δὲν άπεθαρρύνθη. Έγνώριζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ έχη πεποίθησιν εἰς τοὺς πολεμιστάς του, νέους ὄλους, ισχυροὺς καὶ άποφασισμένους, αληθῶς επιλέκτους· εκτός δὲ τούτου εἶχε πεποίθησιν άκράδαντον έφ' εαυτόν, καὶ αὐτὸ ήτο τὸ σπουδαιότερον.

Οἱ τουφεκισμοὶ έπανάηρησαν, καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ὄχι άβλαβεῖς. Έπρονεύθησαν άνδρες καὶ από τὰ δύο στρατεύματα.

Λοιπὸν οἱ Ρινοκέροι εἶχον μάθη νὰ πολεμοῦν;.. Έν ᾧ τοὺς ένόμιζαν ταπεινωθέντας διὰ παντός, εκείνοι έξησκοῦντο ἡσυχῶς καὶ ήτοιμάζοντο διὰ τὴν εκδίκησιν;.. Τώρα λοιπὸν ήτο ὁ περὶ τῶν ὄλων αγών; Έστω!

Διδάσκων ὄλονεν τοὺς Χονδροκέφαλους νὰ χειρίζωνται τὰ νέα ὄπλα, ὁ κ. Μισσαί άπήτησε νὰ μὴ λησμονήσουν καὶ τὸν χειρισμὸν τῶν παλαιῶν ἔθνικῶν ὄπλων, τοῦ ροπαλοῦ καὶ τοῦ δόρατος. Έκτός τούτου οἱ Μπαταβέλοι έξηκολούθουν νὰ εἶνε δρομεις πρώτης τάξεως. Ὁ Μπολόλος παρετήρησεν, ὅτι οἱ Ρινοκέροι, έστερημένοι βεβαίως σοφῶν συμβούλων, εἶχον άρνηθῆ τὰς καλὰς αὐτὰς άφρικανικὰς παραδόσεις. Καὶ διὰ τούτου, άλλάζων διαμιάς τακτικὴν, έφώναξε πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὸν άνδρας:

—Παύσατε πῦρ!.. Βῆμα ταχύ!.. Έμπρός! Τὰ ρόπαλα εἰς ένέργειαν!..

Διασχίσαντες εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα τὴν άπόστασιν, ἡ ὁποία τοὺς εκώριζεν από τοὺς Ρινοκέρους, οἱ Χονδροκέφαλοι επέπεσαν κατ' αὐτῶν με ὀρμὴν καταγίδος. Ὁ Μπολόλος ἐπὶ κεφαλῆς, κτυπᾷ δεξιᾷ καὶ άριστερᾷ, ἠλεκτρίζει τοὺς πο-

λεμιστάς καὶ ένοπείρει εἰς τοὺς κηκπλήκτους εκθροὺς τὸν πανικόν. Οἱ Ρινοκέροι ὑποχωροῦν καὶ διασκορπίζονται τὸ πεδίου τῆς μάχης μένει εἰς τοὺς Χονδροκέφαλους, καὶ θὰ ήσαν αὐτοὶ ὀριστικῶς οἱ νικηταί, άν δὲν εκήρηχτο κατὶ άπρόοπτον.

Εἰς τὴν καμπὴν τῆς στενωποῦ, λευκοὶ περὶ τοὺς δώδεκα, κασκοφόροι, επιφύονται... Οἱ άνθρωποι αὐτοὶ κυλοῦν μαζί των ένα μηχανήμα άγνωστον, έν είδος σωλήνος, τοποθετημένου ἐπὶ κηλίβαντος... Καὶ εὐθὺς άμέσως τὸ μηχανήμα τίθεται εἰς ένέργειαν δι' άπλοῦ στροφάλου καὶ εκξεμῆ κατὰ τῶν δυστυχῶν Μπαταβέλων χάλαζαν συνεχῆ σφαιρῶν, με κρότους άπαισίους.

Αἱ χαρμῶσαι οἱ ιχάρι τῶν Ρινοκέρων, αναμειγνύονται με τὰς κραυγὰς τοῦ άλλου καὶ τῆς άνισχύρου λύσσης τῶν Χονδροκέφαλων, εκ τῶν ὁποίων πολλοὶ πίπτουν, κεραινόπληκτοι ὑπὸ τὸν κανονοβολισμὸν.

Ὁ Μπολόλος άνκμίνει τὸν θάνατον, έν άγρία σιγῇ, ὅταν εκφαρα ἡ χάλαζα παύει, καὶ ὁ αρχηγὸς τῶν λευκῶν προχωρεῖ, νεύων ὅτι θέλει νὰ ὀμιλήσῃ:

—Εἶμαι, εἶπε διὰ φωνῆς καθρεῖα, ὁ λοχαγὸς Οὐίλλης, αρχηγὸς τῶν στρατευμάτων τῆς Αὐτῆς Βρετανικῆς Μεγαλειότητος. Ημποροῦσα νὰ σας συντρίψω ὄλους, καθὼς βλέπετε· πᾶσα αντίστασις εἶνε ματαία. Αλλὰ δὲν εκρχόμαθα νὰ σας άφαιρέσωμεν οὔτε τὸ εκδαφος, οὔτε τὴν έλευθερίαν σας. Έρχόμεθα άπλωδ νὰ εκξερευνησωμεν τὴν χῶρον σας, ἡ ὁποία άποτελεῖ άναπόσπαστον μέρος τοῦ Κράτους τῆς Ανάσσης, εἰς τὸ ὁποῖον οὐδέποτε δύνει ὁ ήλιος, καὶ νὰ σας θέσωμεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων μας. Αὐτοὶ θὰ σας εκασφαλίσουν τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν εἰρήνην, διότι θὰ επιβληθῶμεν καὶ εἰς τοὺς εκθροὺς σας, ὅπως καὶ εἰς ἡμᾶς. Έν μόνον άπαιτοῦμεν καὶ από ἡμᾶς καὶ από εκείνους: νὰ τηρήτε τοὺς νόμους τούτους πιστῶς!

—Εφ' ὅσον ὀμίλει ὁ λοχαγὸς Οὐίλλης, κάφρος διερμηνεύς επανελάμβανε τοὺς λόγους του εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Μπαταβέλων με μεγάλην εὐχέρειαν. Ὁ Μπολόλος έσυλλογίζετο τί νὰ κάμη... Νάντισταθῇ; Αδύνατον! Τὸ φοβερὸν μηχανήμα ήτο άκόμη εκεῖ, ετοίμον νὰ εκλοθηρεῖσῃ καὶ τοὺς ὑπολειπομένους εκ τῶν πολεμιστῶν του. Νηποχαιρέτησῃ διὰ παντός τὴν έλευθερίαν του, καθ' ἣν σιγμὴν μάλιστα τὴν εἶχεν ὑπερασπισθῆ τὸσον άνδρείως; Ητο πικρόν. Αλλ' ἴσως ὁ εκένος εκλεγε τὴν αλήθειαν. Οἱ Λευκοὶ εἶχον εὐεργετήσῃ ἔως τώρα τοὺς Χονδροκέφαλους, καὶ κανένα λόγον δὲν εἶχαν νὰ δυσπιστοῦν.

Συνδισκεφθεῖς ἐπ' ὀλίγον με τοὺς προκρίτους τῆς φυλῆς, ὁ Μπολόλος ά-

κήτησαν, ὅτι εἶνε ετοίμος νὰ φιλοξενήσῃ τοὺς λευκοὺς καὶ νὰ διαπραγματευθῇ μετ' αὐτῶν τοὺς θροὺς διαρκοὺς εἰρήνης, ὁ πρώτος τῶν ὁποίων θὰ ήτο ἡ άμεσος εκκένωσις τῆς χῶρας ὑπὸ τῶν Ρινοκέρων.

—Αμέσως ὁ λοχαγὸς Οὐίλλης διέταξε τοὺς Ρινοκέρους νηπέθουν—τὸ ὁποῖον καὶ εκκμην άνευ αντίστασεως· κατόπι, μετὰ τῶν στρατιωτῶν του καὶ τὸν μηδραλλοτόβλου του, ἠκολούθησε τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον τῶ εκδειξαν οἱ Χονδροκέφαλοι.

[Έπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Η ΧΙΟΝΑ

Δέει τὴν Κόρη του, ένα βράδυ,
Ὁ Βοριάς με τάσπρα γένεια:
—Στὸ κάμπισο εκεί λιβάδι
Δάκρυα μαργαριταρένια
Χύνουν από τὰ ματάκια
Τὰ μικρὰ τὰ χορταράκια.

Κλαῖν καὶ τρέμουν τὰ καίμενα,
Με τὸ κρῶ τοῦ χειμῶνα,
Μὴν τὰ εὖρη παγωμένα
Ἡ αὐγὴ καλὴ μου Χιόνα,
Τρέξε γρήγορα νάπλώσης
Ὅ,τι εκχες, νὰ τὰ σώσης.

Παίρνει τὸτ' εὐθὺς ἡ Κόρη
Τὰ λευκὰ τῆς τὰ σενδόνια,
Κατεβαίνει από τὰ ὄρη,
Τὰ σκεπάζει με χαρὰ τῆς
Κ' ἔτσι από τὸ ὄνομά τῆς
Ἀπό τότε τῆπαν: Χιόνα.

—Χιόνα μας, καλὴ μας Χιόνα,
Τρέξε πάλι, τὰ σενδόνια,
Τὰ λευκὸτάτα σου χιόνια,
Στὰ χωριάκια μας νάπλώσης,
Ἀπὸ τὸ βαρὺ χειμῶνα
Τὸ σταράκι μας νὰ σώσης!

Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΑΣ

Θὰ εκδοθῆ τὴν 15 Δεκεμβρίου:

Ὁ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ,
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ L. T. MEADE
ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ
ΥΨΗΛΗΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΜΕΓΑ-
ΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΟΛΓΑΣ
ὑπὸ ΙΟΥΛΙΑΣ Α. ΣΟΜΑΚΗ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ:
—Αδελτος φρ. πέντε (5).
—Ααμπρῶς χρυσοδέτος φρ. επτά (7).

Εἰς 10 εκ τῶν συνδρομητῶν τοῦ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ τῶν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου εγγραφισμένων, θὰ δωρηθοῦν διὰ κληρὸν βιβλία εκ τοῦ Γραφείου μας, αξίας έν ὄλω φράγκων 200.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

Κατὰ τὴν έν τῶ 49ῳ φυλλάδιῳ δημοσιευθεῖσα Προκήρυξις, εἰς οὐδένα άπολύτως τῶν ὤν συνδρομητῶν τῆς « Διαπλάσεως » θάποσταλοῦν τὰ φυλλάδια τοῦ 1900, (εἰς τὸς τῶν δύο πρώτων τοῦ Ἰανουαρίου,) άν δὲν άνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν του εκκαίως.

Πᾶς συνδρομητῆς τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν », εἴτε νέος εἴτε παλαιός, τοῦ ὁποῖου ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ εἰκοστὸν δευτερον αὐτῆς εἶτος 1900 θὰ εκη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 3 Ἰανουαρίου, δικαιούται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι δῶρων, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ διὰ κληρὸν κατὰ τοὺς ακόλουθους θροὺς:

Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν συνδρομητῶν, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1900 θὰ εκη φθάσῃ έντός τῆς ὀρισθεῖσης προθεσμίας, θὰ τεθῶσιν έντός κληρωτίδος. Καὶ ένώπιον επιτροπῆς εκ προσωπῶν γνωστῶν, ἡς τὸ πρακτικόν κατόπι θὰ δημοσιεύσωμεν, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν επιθυμοῦτων νὰ παρευρεθῶσιν εκ τῶν έν Ἀθήναις ενδιαφερομένων, θὰ εκαχθῶσιν εκ τῆς κληρωτίδος εκκατὸν συνδρομητῶν τὰ ὀνόματα, οἱ ὁποῖοι θὰ κερδίσουν τὰ ακόλουθα αντικείμενα:

Ὁ 1ος. Έν ὀρολόγιον τῆς τσέπης άργυροῦν, άνδρικὸν μεν άν ὁ λαχνὸς πέσῃ εἰς συνδρομητῆν, μικρὸν δὲ γυναικεῖον άν πέσῃ εἰς συνδρομητρίαν.	Δξιας	δρ.	60
Ὁ 2ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου.	Δξιας	δρ.	30
Ὁ 3ος. Τοὺς εκῆς τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλιου Βέρν: α') Εἰκοσι χιλιάδες λεῦγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν,—β') Ὁ Μεσημβρινὸς άστὴρ,—γ') Αἱ μέλαινα Ἰνδία,—δ') Ὁ Σανσέλω.	Δξιας	δρ.	29
Ὁ 4ος. Έν Δεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου.	Δξιας	δρ.	25
Ὁ 5ος. Μίαν συσκευὴν γραφείου: ἡτοι μελανοδοχείον, κανδυλοφόρος, πέννες, μολυβδοκόνδυλα, χαρτοκοπήτρα κτλ. κτλ.	Δξιας	δρ.	25
Ὁ 6ος. Τοὺς εκῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλιου Βέρν: α') Ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος,—β') Ρωβῆρος ὁ κατακτητῆς,—γ') Τὰ παντεκίσια εκατομύρια.	Δξιας	δρ.	22
Ὁ 7ος. Τοὺς εκῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλιου Βέρν: α') Ἡ σχολὴ τῶν Ροδινῶνων,—β') Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 009. 672,—γ') Τὰ παντεκίσια εκατομύρια.	Δξιας	δρ.	18
Ὁ 8ος. Έν εκυνητήριον ὀρολόγιον τῆς τραπέζης.	Δξιας	δρ.	15
Ὁ 9ος. Τὸ διτομον Ἑλληνικὸν Δεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη.	Δξιας	δρ.	15
Ὁ 10ος. Μίαν ὄραιαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοῖχου.	Δξιας	δρ.	12
Οἱ δέκα εκόμενοι (11-20) άνὰ μίαν εἰρησαν συνδρομὴν τῆς « Διαπλάσεως » τοῦ μεθεπομένου εἶτους 1901. Συνδρομαί έν ὄλω 10 εσωτερικαὶ ἡ εκωτερικαὶ κατὰ μέσον θρον.	Δξιας	δρ.	94
Οἱ δέκα εκόμενοι (21-30) άνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν ». Τόμοι έν ὄλω 20 πρὸς 7 δραχ.	Δξιας	δρ.	140
Οἱ δέκα εκόμενοι (31-40) άνὰ πέντε τόμους τῆς « Διαπλάσεως » εκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι έν ὄλω 50	Δξιας	δρ.	50
Οἱ δέκα εκόμενοι (41-50) άνὰ έν αντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φθίνου» μυθιστορηματος, μετὰ 20 εἰκόνας τιμωμένου δρ. 3.50. Τὰ δέκα αντίτυπα ὄμοῦ.	Δξιας	δρ.	35
Οἱ δέκα εκόμενοι (51-60) άνὰ έν αντίτυπον τοῦ «Πυρροπώλου», μυθιστορηματος μετὰ 24 εἰκόνας, τιμωμένου δρ. 3. 50. Τὰ 10 αντίτυπα ὄμοῦ.	Δξιας	δρ.	35
Οἱ δέκα εκόμενοι (61-70) άνὰ έν αντίτυπον τῆς «Μαρουσίας» μυθιστορηματος μετὰ 22 εἰκόνας, τιμωμένου δρ. 3. 50. Τὰ 10 αντίτυπα ὄμοῦ.	Δξιας	δρ.	35
Οἱ δέκα εκόμενοι (71-80) άνὰ έν αντίτυπον τῆς «Νίνας», μυθιστορηματος μετὰ 20 εἰκόνας, τιμωμένου δρ. 3.50. Τὰ 10 αντίτυπα ὄμοῦ.	Δξιας	δρ.	35
Οἱ δέκα εκόμενοι (81-90) άνὰ εἰς ἕνα τόμον τῆς Διαπλάσεως εκ τῶν τῆ δραχμῆς Τόμοι έν ὄλω 10.	Δξιας	δρ.	10
Οἱ δέκα τελευταῖοι (91-100) άνὰ έν αντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παιδῶν» τιμωμένης δρ. 1.50 Τὰ 10 αντίτυπα.	Δξιας	δρ.	15
Σύνολον αξίας τῶν διὰ κληρὸν διανεμηθησομένων δῶρων.		Δραχ.	700

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Ὁ Κουφινοκεφαλῆς! αὐτὸς λέγει πάντα τὰ περισσότερα.

Βοτάλη ὑπὸ Στ. Γ. Σταρατίου

Ὁ μικρὸς Μίμης, βλέπων ένα διάττοντα άστέρα, έρωτᾷ τὸν αδελφόν του Γεωργάκην:
— Γιατί εκεῖνο τὸ άστὴρ επένταξε από τὸ ένα μέρος τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸ άλλα καὶ επεῖτα εκβυσε;
Καὶ ὁ τετραετῆς Γεωργάκης:
— Νὰ ὁ Θεὸς άναψὲ τὸ ταγγῆρο του κ' επένταξε τὸ σπῆρτο.

Βοτάλη ὑπὸ τῆς Θεαλοῦσης Μυρτίνης [Ε]

Μεταῦ συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως:
— Ἄν εἶχαμε καὶ Διαγωνισμὸν Παιδικοῦ Πνεύματος, άν ἰσθῆρς παιδὸς θὰ εκπερνε τὸ πρώτο βραβεῖο;
— Ποῖο; δὲν εκέρω...

Βοτάλη ὑπὸ τοῦ Αγγιου Μάρτη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

ΜΕ άπερίγηχτον ένθουσιασμὸν μοῦ γράφουν οἱ φίλοι μου διὰ τὰ νέα τοῦ 1900. Ὁ τρόπος τῆς αὐτῆσεως τοῦ φύλλου διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, ὁ τῶσον άπλοῦς καὶ τῶσον βέβαιος, τοὺς εκάμε μεγάλην έντύπωσιν. Καὶ συλλογίζονται: «Καὶ άν υποθέσωμεν άκόμη ὅτι δὲν θὰ εγγραφοῦν διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, παρὰ μόνον ὄσοι ενεγράφησαν καὶ πέρυσι, δηλαδὴ 500, πάλιν θὰ εκχωμεν 12 φύλλα δωδεκασέλιδα, καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε μικρὸν πράγμα. Αλλ' άν, ὅπως εἶνε βέβαιον, εγγραφοῦν 1000; Τότε τὰ μισά από τὰ φυλλάδια τοῦ εἶτους θὰ εἶνε δωδεκασέλιδα καὶ ἰδοῦ άμέσως μία αὐτῆσις σημαντικὴ, χωρὶς καμμίαν αὐτῆσιν συνδρομῆς. Τελος πάντων, κάθε 40 νέοι συνδρομηταί, θὰ μας χαρῆκουν καὶ από έν φύλλον ἠδημένον. Τί χαρὰ! Πόσα ὄρατα πράγματα θὰ διαβάσωμεν από τὸ νέο εἶτος! Πόσον χῶρον θὰ εκχωμεν διὰ τοὺς Διαγωνισμοὺς μας καὶ διὰ τὴν Ἀλληλογραφίαν μας! Α, μὰ με πολλὴν ζῆλον, με μεγάλην προθυμίαν πρέπει νὰ εκσπαθώσωμεν φέτος! Οἱ κόποι μας θάναταιφθοῦν καὶ με τὸ πρακτικῶν. Οὔτε τὸ Ξεσπῆμον, οὔτε τὸ Δῶρον, εἰσποροῦν νὰ συγχεθοῦν με τὴν αὐτῆσιν αὐτῆν τοῦ αγαπητοῦ μας φύλλου! Έμπρός! Από τῆς εκεῖνα πλεον νὰ μὴ άρησώμεν οὔτε μίαν εἰδομάδα χωρὶς δωδεκασέλιδον φύλλον. Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ σύνθημά μας: Οὔτε μίσα εἰδομάδα χωρὶς τοὺς σαράντα τῆς!»

Έμπρός λοιπὸν! Εἶνε καιρὸς γάρχησῃ τὸ Ξεσπαθῶμα. Δεκέμβριος, ἡ καταλληλοτέρα εποχὴ. Μὴ περιμένετε τὰς Ἀγγελίας, αἱ ὁποῖαι εἰμπορῶν νάρηχθωσιν άκόμη ὀλίγες ἡμέρας, διότι δὲν εἶνε καὶ άπαραίτητοι. Αἱ προροικαί σας συστάσεις εἰμποροῦν νὰ σας άντικαταστήσουν καὶ με τὸ παραπάνω. Έξω τὸ σπαθί, καὶ ἐπὶ τὸ ἔργον! Η Ἀγάπη εἶνε δρῶσις!

Ἰσημεριὸν τῶν Κόσμου, σοῦ εἶδω εκχαρίστως αὐτὸ τὸ ψευδιόνιον, τὸ πρὸ πολλοῦ εκλεύθερον. Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης, πολὺ με συνεκινισεν ἡ άποκαρτετιστήριος επιστολὴ σου. Ἰγίαινε καὶ εὐδαιμόνη εἰς ὄλον σου τὸν βίον, παλαιὰ καλὴ μου φίλη!

Ἐρυθρὰ Καμέλια [ΕΕ] πολὺ μοῦ ἠρεσεν ἡ επιστολὴ σου, καὶ τὴν έρύλαξα εἰς τὸ Ἀρχεῖόν τοῦ Ξεσπῆμον, διὰ νὰ δημοσιεύσω κανέν άπόσπασμα εἰς τὸ Δελτίον. Ὁ περὶ σὺ μ' έρωτᾷ δὲν εἶνε πλέον συνδρομητῆς.

Καρδελίνα, εἰ, εἶχες κανένα πρακτικὸν αὐτῆν εἰδομάδα; Σὲ συγχάριω πρώτῃ διὰ τὸ βραβεῖον... Έχω μίαν ὄραταν σου αλληλογραφίαν, τὴν ὁποίαν μοῦ εκσταλες άλλοτε διὰ τὸ Δευκωμά μου. Θέλεις νὰ δημοσιεύσω αὐτὴν, ἡ μήπως θὰ μοῦ στείλῃς καμμίαν νεωτέραν; Φοβοῦμαι ὅμως μήπως δὲν θὰ εἶνε επιτυχημένη ὄσον εκείνη ποῦ εκῶ.

Μυστικὸν Ψευδιόνιον (Β. Γ. Ε) αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ νέον σου ψευδιόνιον. Κούτατε ὄμως νὰ το κρατήσης έντελῶς μυστικόν, διότι καὶ εκας μόνον νὰ τὸ μάθῃ, δὲν θὰ εκη πλέον λόγον ὑπάρξεως.

Ναί, Γουλιέλμe Τέλλε, [ΕΕΕ] άπαρὰ ποτε λαμπρὰ καὶ παρὰ ποτε θαυμάσια· θὰ εἶνε τὰ νέα έργα τοῦ 1900, καὶ ἰδοῦ ὅτι προανήγγεια ἤδη με τὸ τρόπον ὅθ' οὗς προτομώσωμεν τόπον. Περισσότερα δὲν εἰμπορῶ νὰ εἶπω από τώρα... Ἡ επιστολὴ σου μοῦ υπήρξερε.

Ἐξήριστε Ἀρματοῦλε [ΕΕΕ] ἴσασι πραγματικῶς από τοὺς καλλιτέρας μου φίλους, ὡς μαρτηρεῖ ἡ ένθουσιώδης επιστολὴ σου καὶ τὸ άποτελεσματικόν σου εκσπαθῶμα. Νὰ μοῦ φίλησῃ τὴν Πηλοπονησὴν Σελήνην, καθὼς καὶ τὸν νέον μας φίλον. Με μεγάλην μοῦ χαρὰν θὰ σε ἰδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ με υπερῆφανιον θὰ σε χαίρησῶ ὡς Δάκμον τοῦ Ναυτικοῦ.

Ἑλλῆνικὸ Ναντίκωλο (Χ. Σ.) αὐτὸ τὸ ψευδιόνιον σοῦ εκλέγω καὶ εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ άπεφάσισης νὰ μοῦ γράφῃς.

